

Тя ще дейде - си помисли радостен момъкът и с бързи крачки се отправи към <sup>уизхот</sup> ~~голямото~~ здание с високи <sup>блещука стенопис</sup> ~~промерни~~ стълбове и <sup>(изисканние ~~и~~ ирански</sup> ~~мозайки~~ по стените. Изтича по ~~дългата~~ <sup>изисканната</sup> стълби, измина <sup>полуминутно</sup> ~~широкото~~ предверие и влезе в ~~отвора~~ <sup>отвора</sup>. Тъкмо на време. След миг и царят, придружен от двамата си братя, влезе, посрецинат на крака от всички ~~бегляци~~.

Асен седна на престола и направи знак на другите да заемат отново местата си. Светлокафявото му лице бе мрачно и строго. Той дълго стое замислен, като поглаждаше ту брадата, ту челото си. Най-после каза:

<sup>Велики и мали,</sup>  
- Беляри, <sup>Т</sup> ~~никога~~ по-тежки дни не сме преживявали от десетина години насам. Исак Ангел грозно се е заканил веднъж завинаги да ни унищожи. Трябва сега да съберем всичките си сили, да дадем мило и драго, за да успеем и този път. Нека се помелим ~~отново~~ - той стана и се прекръсти - Светият Солунски чудотворец пак да ни закрили. Пак да стери чуко. Защото невям само чудо може да ни спаси сега. Борбата ще бъде страшна. Ако моят живот бъде нужен за да насърча войската, аз няма да го пожаля. Ако никой не иска да тръгне срещу грозняцата опасност - аз първи трябва да тръгна. Беляри! Извиках ви, за да ви съобща царската си воля. В случай, че ме убият княз Иваница ще наследи престола.

Иваница скочи.

- Не. Преди мене Петър има право.

Всички погледи се устремиха към едрия, мълчалив мъж.

Петър стана. Той рядко говореше и затова белярите затаиха дъх, пълни с любезитство.

- Аз се отказах завинаги от царския венец. Предпочитам <sup>Ес</sup> ~~отдалеч~~, в съвет и напътствие, да помагам в управлението на братята си. Иваница е буен и смел като Асена. Само той може да